

רבי נהוראי לבדו, כי היה עד נוסף באושא, והלך להצטרף עמו, ולמדונו ממעשה זה, שאין לחוש שמא לא יהיה אותו עד בביתו, ותימצא הליכתו בחילול שבת לחינם.

עד אחד נאמן לומר שקדשו בי"ד את החודש

כשבא עולא מארץ ישראל לבבל, אמר, שקידשו בי"ד את החודש [ביום שלושים, וחודש שעבר חסר].

ואמר רב כהנא, דבר זה לא רק עולא שהוא אדם גדול נאמן עליו, אלא אף שאר בני אדם נאמנים עליו, והטעם לכך, כי כל דבר שעשוי להתגלות, לא משקרים בו בני האדם.

וכן שנינו בברייתא, בא אחד בסוף העולם ואמר, קדשו בית דין את החדש, נאמן.

קלקול הבייתוסים

בענין הנפת העומר נאמר "וְהִנִּיף אֶת הָעֹמֶר לְפָנֵי ה' לְרִצְוֹנְךָ מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת יְנִיפְנֵנוּ הַכֹּהֵן" (ויקרא כ"ג י"א), והכוונה למחרת יום טוב של פסח.

והבייתוסים היו אומרים, שהכוונה למחרת שבת ראשונה של פסח, אם חל יום טוב של פסח בשבת, ממחרת אותה שבת, [ויהיה יום הנפת העומר כדברי החכמים], ואם חל יום טוב של פסח בשאר ימות השבוע, ידחה יום הנפת העומר עד מחרת השבת שאחר יום טוב ראשון של פסח.

ומאחר שכך היו הבייתוסים דורשים, **היו מתאווים שיחול פסח בשבת, כדי שתהא הנפת העומר ביום המחרת כהלכה לפי שיטתם.**

ופעם אחת ארע יום שלושים של אדר בשבת, ולא נראה החודש בזמנו, ורצו הבייתוסים שיתקדש החודש, כדי שיהא פסח בשבת^א.

שכרו שני בני אדם בארבע מאות זוז, שיעידו שראו את הלבנה, אחד מהם היה משלנו [ולא הכירוהו], ואחד משלהם.

שלהם העיד עדותו, ויצא. שלנו, אמרו לו, אמור כיצד ראית את הלבנה, אמר להם, עולה הייתי במעלה אדומים, וראיתיו שהוא רבוץ בין שני סלעים, ראשו דומה לעגל, אזניו דומים לגדי, קרניו דומות לצבי, וזנבו מונחת לו בין ירכותיו, והצצתי בו, ונרתעתי ונפלתי לאחוריי, ואם אין אתם מאמינים לי, הרי מאתים זוז צרורים לי בסדיני.

^א ואם תאמר, ומה מרויחים, והלא מתקלקל לענין פסח. ויש לומר דלא חשיבי ליה קלקול, משום דדרשי אתם ואפילו מזידים.